

L'editorial & Cartes del lector

>> opinió

Quan encara falta un any i mig, o sigui gairebé mitja candidatura, ja estem parlant de les eleccions catalanes.

Des de fa tres caps de setmana que ja s'estan presentant els caps de llistes dels diferents partits catalans, menys el del PP, que curiós, potser perquè encara no han trobat el candidat que parli el català correctament i doni una imatge diferent a la que hem vist fins ara.

Tornant a les eleccions, crec que ja fa un any que alguns s'estan avançant a les eleccions catalanes perquè des de que Artur Mas va ser nomenat Conseller en Cap, farà més o menys un any, que CiU ha estat treballant per donar una bona imatge del que ja sabem que aniria de cap de llista d'aquest partit a les eleccions autonòmiques.

Però us imagineu quan arribin les eleccions a l'octubre del 2003, si no s'avancen, la de política de imatge que haurem vist pels diferents mitjans de comunicació. Ara tot seran retrets i actes públics, perquè tothom pugui conèixer els que seran escollits, o no. Crec que quan arribi aquell moment ja no voldré sentir parlar de política perquè ja en tindrè prou. Us imagineu la de diners que s'hauran d'invertir per fer una campanya tan llarga com la de les properes eleccions?

Sobre la vellesa

de Jordi Campeny

Estar sol no equival a sentir-s'hi. I quan dic "estar sol" em refereixo a no tenir parella. El motiu que m'ha impulsat a parlar sobre la soledat i, en concret, la soledat durant l'etapa de la vellesa ha estat un comentari que he sentit aquest matí a un atapeït vagó dels ferrocarrils. Una dona d'edat avançada li comentava a una noia jove (que, per la gosadia amb què parlava, he suposat que es tractava de la seva néta): "Niña, tienes ya veinticinco años, a ver si espavilas, encuentras un buen mozo y te casas pronto" (A més, en castellà; lamentablement típic en les grans ciutats). M'he esgarriat. I no sé per què ja que, tot i estar en ple 2002, continuem regint-nos per estereotips. I és que hi ha una por injustificable a arribar a la vellesa i sentir-se sol. Quantes vegades hem sentit el comentari: "El rellotge avança, més val que et casis aviat i tinguis fills, o si no se't farà tard. Busca't algú ara, que ets jove i estàs de bon veure". T'ensenyen des de ben aviat a tenir por a la vellesa. I aquesta por és la que fa que, moltes vegades, considerem tots plegats (jo m'incloc) la vellesa com una etapa decaient, trista. Tòpics. Uns

tòpics que estan totalment injustificats. Shere Hite va realitzar un estudi per analitzar aquesta temàtica. Un 81% de dones enquestades de més de 65 anys sense parella afirmaven no sentir-se soles ni desamparades. Se sentien felices. És més, suposo que més soles s'han de sentir algunes dones que comparteixen la seva vida amb segons quina parella (per anomenar-los d'alguna manera), amb els irremissibles alts i baixos emocionals que comporta (i ara caic en el tòpic de "més val sol que mal acompanyat"). I és que crec que és durant la vellesa quan s'ha d'intentar gaudir al màxim. És l'època de la vida on és més fàcil caure en la nostàlgia (al tenir molt més passat que no pas futur). Ja que no queda un llarg futur per endavant, intentar gaudir al màxim d'aquest present que s'esfuma a velocitats vertiginoses. Gaudeix de tot el que durant molts anys segur que no has pogut gaudir plenament: de la llibertat, de les amistats, de mil llocs que segur que mai no has visitat,... Precisament perquè encara hi ha possibilitats de poder gaudir en aquesta darrera etapa de l'existència, condemno aquesta tendència d'intentar "encolomar" a tothom un cònjuge quan és jove perquè, d'aquesta manera, "evitaràs estar sol quan arribis a la

vellesa"...Però quines frivolitats! Primer de tot, qui ens assegura que hi arribarem? I segonament, en el cas que hi arribem i que hi arribem sense parella, ja és condició sin equanon d'infelicitat? Conec (i suposo que vostès també) mil casos de parelles ancianes que s'han bolcat de forma incondicional al cònjuge i això els ha prohibit de realitzar mil i una activitats que, no tinc cap dubte, poden omplir molt més que quedar-se a casa durant tota una vida lamentant una infinitat de dolors físics causats pel pas dels anys i la resignació.

Per tant, totes les opcions són vàlides. La clau, crec jo, no està en arribar a la vellesa acompanyat d'algú; sinó arribar-hi. I amb condicions. La resta són estereotips ridículs que ja començaria a ser hora que ens ho miréssim com el que són: simplement estereotips. Per acabar, els ofereixo un breu apunt que m'ha sorprès enormement. No s'escandalitzin: l'estudi del qual feia menció anteriorment, afirma que un percentatge no gens menyspreable de "dones grans" havien triat aquesta etapa de la vida per provar noves experiències, com tenir relacions amb una altra dona per primera vegada...

A les Mares desmadrades

d'Una iaia que us admira

He vist el video de les mares es desmadren 5 i vull felicitar a totes les mares que hi surten celebrant i també a qui les dirigeix.

Sóc una iaia que admira aquesta tasca i vull animar a totes aquestes dones de bandera que tenen els fills i parelles a casa seva.

Però el motiu principal d'aquestes quatre ratlles és que m'ha arribat a les orelles que hi ha mares que pateixen molt per sortir a "fer el que sabem fer més bé que ningú", fer feliços als seus i a les persones que valorem lil-lusió i l'esforç que fan. Per això els hi aconsello que prescindixin de temors sense importància i ENDAVANT.

TOTES AQUELLES PERSONES QUE VULGIN OPINAR SOBRE ALGUN TEMA, JA SIGUIN TEMES DE SANT HILARI O DE FORA, POT FER ARRIBAR AL SEU ESCRIT AL PORTAVEU. ÉS NECESSARI QUE TOTES LES CARTES QUE ES PUBLIQUIN, S'IDENTIFIQUIN A LA PERSONA RESPONSABLE

portaveu

D.L: Gi - 979 - 2000
Direcció: Sandra Torras
Disseny Gràfic: Montse Puig
Impremta: Impressors
Montseny

Pots enviar-nos el teu comentari a través de:

e-correu

portaveu@hotmail.com

fax

972 87 22 34

carta

Plça. Gravalosa, 13

El Portaveu agraeix les cartes dels seus lectors. Aquest setmanari es reserva el dret de resumir les cartes segons l'espai. No s'emetraran aquells escrits que puguin ferir la sensibilitat de les persones.

El Portaveu expressa la seva opinió únicament en els editorials. Les cartes dels lectors exposen l'opinió dels seus autors.